

T. R. RAGAN

A PÓK FÜGGŐSÉGÁBÁN

„Mesteri elbeszélés
és leleményes
cselekményszövés.”

– *Kirkus Reviews*

LIZZY GARDNER-KÖNYVEK 1.

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

T. R. RAGAN

**A PÓK
FEGGSÁGÁBAN**

LIZZY GARDNER-KÖNYVEK 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

1. FEJEZET

Sacramento, Kalifornia

1996. augusztus 17., szombat, 18 óra 47 perc

AZ ÉJSZAKA ÁRNYAI KÖZT MEGBÚJVA, dús lombú leander takarásából figyelte a férfi Andersonék házának bejáratát. Mögötte száraz fűvel magasan benőtt mező terült el, amely alkalomadtán elrejtheti, ha esetleg a másik oldalon parkoló kocsijához akar eljutni. A száraz fű veszélyes, bármikor lángra kaphat. Bezzeg az ő környékükön réges-régen megoldották volna a problémát. Egy dologra már rájött a két hónap alatt, amióta szemmel tartotta a környéket: az itt lakó emberek túlzottan magabiztosak. Nincsenek „Polgárőrség” feliratú táblák. Nincsenek lakógyűlések. Nincs kommunikáció.

Féleszűek!

Hát nem tudják, hogy a bűnözés ellen legjobb védekezés a közvélemény tájékoztatása? Figyeljenek oda, mi folyik a lakóhelyükön, emberek! Legyenek éberek! Vegyék észre az idegeneket és az ismeretlen járműveket! Megrázta a fejét.

A médiában szereplő szakértők kitartanak amellett, hogy az utóbbi időben történt gyilkosságok elkövetője irányítani akarja az eseményeket, istent akar játszani. Ilyesmiről szó sincs. A türelem a lényeg. Nemcsak hogy olyan türelmes volt, mint egy szent, de ő maga is szent volt. Nem volt sem megszállott, sem elmebeteg: semmi olyasmi, aminek a riporterek előszeretettel nevezték. Ha „megszállott elmebeteg” lenne, addig nem nyugodna, míg egyenként le nem vadászná ezeket az úgynevezett szakértőket.

A nyugalmazott FBI-ügynök, jelenleg író, Gregory O’Guinn lúzernek nevezte, és azt állítja, hogy kitaszított... olyan torz személyiség, aki ártatlan emberek kínzásában leli örömét. Gregory O’Guinn szégyent hoz a Harvardra.

De hát mit törődik ő azzal, mit gondol O’Guinn? Ő tudja az igazat. Tudja, mit tesz, és miért teszi. Meg tudja különböztetni a jót a rossztól. Ha a szerző alaposabban utánanézett volna a megölt lányok múltjának, tudná, hogy távolról sem voltak ártatlanok – rossz lányok voltak. Tiszteletlen kamaszok, akik kiprovokálták, hogy cselekedjen, ha egyszer más nem hajlandó megtenni. Ha O’Guinn ismerné az egész történetet, igazságosztónak nevezné őt, hősnek, olyan embernek, aki kénytelen figyelmen kívül hagyni a jog útvesztőit, és a maga módján kényszerül igazságot szolgáltatni.

Tekintetét Andersonék bejárati ajtajára függesztette. Rápillantott Rolex márkájú, Oyster Perpetual Sea-Dweller karórájára, és lenyelte a bensőjét mardosó bosszúságot. Annak ellenére, hogy minden formájában – legyen az tenger, óceán vagy úszómedence – félt a víztől, mindig is vízálló órát akart. Az apja is pont ilyet viselt. Harmincegy köves automata kronométer, 1220 méterig vízálló. Stabil, megbízható. Nem olyan súlyos, mint a nagy böhöm Omegák. Az óra egyetlen darab, nevetségesen drága, 904L rozsdamentes acélból

készült. A számlapja sötétben is könnyen olvasható. Saját magát lepte meg vele a jól végzett munka öröme – három lány három hónap alatt, mindhárman fenyegetést jelentettek a társadalomra nézve.

Összehúzta a szemét. *Hol van Jennifer?*

Az elmúlt nyolc hétben Jennifer Anderson szülei óraműpontossággal indultak el vacsorázni és moziba minden szombat este, és egyedül hagyták otthon tizenhat éves lányukat. Arról viszont sejtelmük sem volt, hogy a lány a távozásuk után öt percen belül kilopakodott a bejárati ajtón, és a közeli parkba indult, hogy a fiújával találkozzon. Szégyellhetné magát.

Meg volt róla győződve, hogy a lány végül csak kioson, ezért úgy döntött, hogy várni fog, és közben a többi lányra gondolt, akiket mostanában móresre tanított. A szakértők arra következtettek, hogy a lányok kínzásában leli örömét, ami egyszerűen nevetséges. Sokkal többet jelentett számára a közvélemény morbid kíváncsisága, mint az, hogy hazavitte a lányokat, és minden tőle telhető módon megleckéztette őket.

Talán ő az egyetlen, aki nem hajlandó eltűrni, hogy az efféle pimasz, elkényeztetett tinédzserek körül forogjon a világ?

1996. augusztus 17., szombat, 19:00

Lizzy Gardner leosont a lépcsőn, azt remélve, hogy észrevétlenül kijuthat, de amint a lépcsőfordulóhoz ért, a nővére rúzsa kipotytyant a farzsebéből, legurult, és végigsiklott az előszoba kőpadlóján.

– Mit képzelsz, csak úgy elmész, Elizabeth? – kérdezte az apja a konyhából.

A lány felsóhajtott, és az apja felé nézett.

Anya ott állt apa mögött, és tagadóan integetett felé, jelezve, hogy minden rendben van. Apa csak a szokásos módon kiereszti a gőzt, mint mindig, mielőtt a lánya elmegy otthonról a barátaival.

– Ez az utolsó estém a barátnőimmal – füllentette Lizzy. – Emily és Brooke holnap indulnak San Diegóba.

– Az jó – mondta az apja. – Végre a saját korosztályoddal töltheted az időt! Ki fog vezetni? – Kinyitotta a bejárati ajtót, és kinézett.

Emily integetett neki a Volkswagen bogár kabriójából.

– Jó estét, Mr. Gardner!

Apa felmordult, és becsapta az ajtót.

– Ne menj sehová ma este! Még mindig szabadon mászkál a gyilkos.

Már megint kezdi! A kamaszlányok rettegett gyilkosa hónapok óta nem csapott le, de miután három hónapon belül megölt egy tizenöt éves és két tizenhat éves lányt, annak a megszállottnak sikerült teljesen normális szülőket bejijedtetni, aggodalmaskodó vénasszonyokká változtatnia.

– Apa, kérlek!

– Tíz órára itthon legyél!

– Tom – szólt közbe Lizzy anyja. – Azt mondtam Lizzynek, hogy fél tizenkettőig maradhat. Ez az utolsó estéjük a lányokkal. Bowlingozás után mindnyájan együtt mennek Brooke-ékhoz. Ismered Brooke szüleit. Nem lesz semmi baj.

– Nem tetszik ez nekem – mondta apa fejcsóválva.

– Menjetek! – mondta anya egy kézlegyintés kíséretében. – Majd később találkozunk!

Lizzynek nem kellett kétszer mondani. Az elejtett rúzsról meglepedkezve kirohant az ajtón, nem is nézett vissza.

1996. augusztus 17., szombat, 23:25

Lizzy azt szerette volna, ha az éjszaka soha nem érne véget. Ahogy Jared a házuk felé hajtott, kinézett a kocsi ablakán. Csodálatos, sötét éjszaka volt... tökéletes éjszaka.

A fiú jobbra fordult az Emerald Streeten.

– Légy szíves, húzódj le ott! – mondta Lizzy, és a járdaszegélyre mutatott a háztömb végén. – Innen hazasétálok. Ha apa meglátja, hogy a kocsidból szállok ki, agyoncsap!

Jared az apja Ford Explorerével lehúzódott az út szélére, és leállította a motort. A lány kicsatolta a biztonsági övét. Ráhajolt a fiúra, ajkát az ajkára préselte. Amikor visszahúzódott, könnyes volt a szeme.

– Mi baj van?

– Nem is tudom – mondta a lány. – Csak valahogy utálok ezt az érzést... mintha soha többé nem látnánk egymást.

Jared magához húzta, és megpuszilta az orra hegyét, az arcát, az állát, végül pedig az ajkát. Minden csókja olyan volt, mintha az lenne az első. És most elmegy az egyetemre. Olyan igazságtalan az élet!

– Bárcsak soha ne érne véget ez az éjszaka! – mondta Lizzy.

– Igen – válaszolta a fiú, aztán még nagyobb szenvedéllyel újra megcsókolta a lányt.

Lizzynek minden tetszett Jared Michael Shayne-ben: a külseje, ahogyan érzett iránta, az illata, a hangja csengése.

– Jared?

– Ühüm?

– Ugye, nem fogsz elfelejteni?

– Ki van zárva!

Hosszú szünet állt be, aztán Jared nevetve így szólt:

– Nézd már, úgy csinálunk, mintha soha többé nem látnánk egymást! Los Angelesbe megyek, nem a Marsra! Kocsival nem több mint öt vagy hat óra. Csak hívj fel, és már itt is vagyok!

– Megígéred?

– Megígérem – csókolta meg újra a lányt.

A műszerfalon 11.25-öt mutatott az óra, mielőtt megálltak. Apa már biztosan magánkívül van a dühtől.

– Mennem kell. – Lizzy elfordult, hogy kinyissa a kocsiját. Jared keze megállította.

– Szeretlek, Lizzy. Ez nem a vég. Ez csak a kezdet!

Lizzy kipréselt magából egy mosolyt.

– Igazad van. Én is szeretlek. Hívj fel reggel, mielőtt elindulsz, jó?

– Felhívlak. – Jared az előttük nyújtózkodó utcát nézte. – Hadd vigyelek közelebb a házatokhoz! Nagyon késő van, nem mászkálhatsz egyedül.

Lizzynek tetszett, hogy a fiú aggódik miatta, de hajlamos volt néha kislányként kezelni őt. Épp elégszer vacsorázott Jared családjával vasárnap este, hogy tudja: az apja uralkodó, ellentmondást nem tűrő ember. Lizzy nem akarta, hogy a barátja vagy bárki más megmondja neki, mit tegyen. Különben is, apa egy hónap szobafogságra ítéli, ha meglátja, hogy Jared kocsijából száll ki, miközben úgy tudja, hogy Emilyvel és Brooke-kal megy el. Lizzy gyors csókot nyomott a fiú szájára, aztán elfordult tőle, és kikászálódott a kocsiból.

– Nem lesz semmi bajom – mondta, mielőtt becsapta a kocsiját, és puszt dobott a fiúnak.

Jared visszadobott neki egy láthatatlan csókot.

Kicsit jobban érezte magát, ahogy hazafelé indult. Mielőtt jobbra fordult volna a Canyon Roadra, hátranézett a vállá fölött, de

a kocsit már eltűnt az ellenkező irányba. Mindenesetre integetett neki.

A házuk a tömb végében volt.

Már látta annak a fűzfának a sziluettjét, amit az apja ültetett az előkertbe.

Olyan hangosan kopogott a cipősarka a járdán, hogy a halottak is felébredtek volna rá. Megállt, és kibújt a cipőjéből. Most már csak a milliárdnyi béka brekegése hallatszott, amelyek valami távoli patakban hívogatták a párjukat.

Katt.

Kialudt egy utcai lámpa. Lizzy felnézett, ahogy elhaladt mellette. Nem hitte, hogy még sötétebb is lehet, mint volt, de tévedett. Ma éjjel még a csillagok is cserben hagyták. Uramisten, már el is felejtette, mennyire utálja a sötétséget! Egyetlen dolgot utált jobban: *egyedül* lenni a sötétben.

Jarednek igaza volt. Hagynia kellett volna, hogy közelebb hozza a házukhoz, vagy egyszerűen meg kellett volna engednie, hogy a fiú hazavigye, és az ajtóig kísérje, ahogy szokta. Mondhatta volna az apjának, hogy Jared érte ment Brooke-ék házához. Apa el is hinné neki. A tulajdon makacssága miatt volt most itt... egyedül... a tintaszínű fekete ég alatt.

Susogó hang hallatszott az egyik szomszéd ház oldalsó kapuja felől. Jeges rémület kúszott felfelé a karján.

Megállt és hallgatózott, remélve, hogy Karamellt fogja meglátni, a csokibarna labradort, aki előszeretettel nyalogatott összeviszsa mindenkit. Pár lépés után megint hallotta a zajt. Lépések dobantak: *dob-dob-dob*.

– Jared? Te vagy az? Ugye tudod, hogy nem vagy vicces?

Lizzy sarkon fordult. Üres volt az utca mögötte. A szomszédok már leoltották a villanyt; senki sem leskelődött ki az ablakon, amennyire képes volt megítélni. Még a kutyák sem ugattak.

Ez jót jelent, nem igaz?

A nagy semmitől vagy beijedve.

Újra nekiindult, egyik lábát a másik után rakosgatva. Hihetetlenül furcsa érzés kerítette hatalmába. Érezte... érzékelte... hogy valaki figyeli őt.

Az apja mindig mondogatta:

– Bízd magad az ösztöneidre, Elizabeth! Ha úgy érzed, valami nincs rendjén, az biztosan nincs is.

Ugyanakkor azt is mondták neki, hogy túlságosan élénk a fantáziája.

Hűvös szellő simított végig a karján. De hiszen ma éjjel szélcsend van, nem igaz?

El kell futni! Abban a pillanatban futásnak kellett volna erednie, amikor megérezte, hogy figyelik.

Dob-dob-dob. Olyan sebesen pördült meg, hogy majdnem elveszítette az egyensúlyát. Egy férfi tartott egyenesen felé. FUSS! – kiáltotta az agya, de a lábai nem engedelmeskedtek. Mintha a járdához ragasztották volna őket.

Puff! Puff!

Valami kemény dolog ütötte meg a lábát, majd a feje bal oldalát. Forró, perzselő fájdalom nyilallt a koponyájába. A térde megrogygyant, és csupa feketeséget látott: egy fekete dzsekit, egy fekete álcot és a fekete égboltot.

2. FEJEZET

Sacramento, Kalifornia
1996. augusztus 19., hétfő

LIZZY KINYITOTTA A SZEMÉT. Beleremegett a koponyájába hasító éles fájdalomba. Hason feküdt, két kezét hátrakötötték. Vastag, durva kötelet használtak. Felsértette a csuklóját. Szinte mozdulni sem bírt. Az a gazember nem sajnálta rá az időt, hogy Lizzy felsőtestét körös-körül fonja a kötéllal, és olyan szorosra húzza, hogy a lány moccanni is alig bírjon, épp csak lélegezni tudott. A bokáját is megkötözte.

Hová került?

Nem látott tisztán. Fejét egészen a szemöldöke vonaláig géz borította. A férfi a bokájára, majd a fejére sújtott le, aztán betekerte a fejét gézzel? Beszél is hozzá, valami furcsa mikrofonba, amitől olyan volt a hangja, mint Robinsonék robotjának a *Lost in Space* ismétlésében. Hátborzongató volt, főleg hogy olyan álarcot viselt a férfi, mintha egyenesen valamelyik régi Batman-filmből lépett volna elő.

Mióta van itt? Órák óta, egy napja, két napja?

Szeme lassan hozzászokott a félhomályos helyiséghez, a feje te-
tején doboló fájdalom most már inkább olyan volt, mintha kala-
páccsal törnék-zúznák a koponyáját. Lassan alakot öltöttek a tár-
gyak. Körülbelül akkora volt a helyiség, mint a hálószobája. Sötét
redőny takarta a négyszögletes ablakot, de azért beszűrődött egy kis
fény az apró réseken. Selymes, finom mintázatú pókhálók nyújtóz-
tak az ablak sarkaitól a plafonig.

Végigfutott a hideg a gerincén.

A félelem egy darabban készült elnyelni Lizzyt, de ő tudta: sze-
mernyi esélye sincs kijutni innen, ha nem tudja megőrizni a hideg-
vérét.

Jobbra tőle kartondobozokat tornyoztak fel magas halomba.
Próbálta megmozgatni a karját. Nem sikerült. Nem akart meghal-
ni. Hány lány eltűnését jelentették? Kettőt? Hármat? Sokkal fon-
tosabb kérdés, hogy hányat találtak közülük életben?

Egy nagy, kövér nullát.

Valami csúszómászó haladt felfelé a lábszárán. Érezte, ahogy
mozog. Visszatartotta a lélegzetét. Bármi volt is a lábán, nem moz-
dult.

Miért állt meg? Meg akarja marni?

Borzongás futott végig a gerincén. Legszívesebben sikított vol-
na, de azzal magára vonhatja az örült figyelmét, és akkor mi lesz?

A féreg ismét megindult. Valami nagyobb pók, állapította meg
Lizzy, mivel a bőrén érezte a súlyos potroh lassú, egyenletes moz-
gását.

Küszködött a kötelekkel; próbálta meglazítani őket a karján, lá-
bán és a csípőjén. Hasztalanul. Felfordult a gyomra, és öklendez-
ni kezdett.

Nem fogsz hányni, Lizzy! Nyugodj meg! Lélegezz! Csak mert a többi lány nem tudott kiszabadulni, neked attól sikerülhet.

Gondolkozz!

Koncentrálj! Nemrég látta az *Oprah*-showban, mit kell tenni vész-helyzetben, például ha víz alá merül a kocsid. Az a legfontosabb, hogy megőrizd a nyugalmadat.

Behunyta a szemét, beszívta a levegőt, aztán lassan kieresztette. Elmúlt a hányingere. Mikor ismét kinyitotta a szemét, látta, hogy egy pók szalad a fapadlón, mindössze pár centire az arcától. Még egy... és még egy.

Mi a bánat van itt? Honnan jönnek ezek elő?

Amennyire tudta, elfordította a fejét. A francba! Néhány lábnyi-ra tőle mindenféle rovarokkal teli, hatalmas akvárium állt. Nem csak pókok voltak benne, hanem skorpiók meg százlábúak is. Egy-más hegyén-hátán tülekedve próbáltak kijutni az akváriumból. Foglyok voltak, épp úgy, mint ő maga.

Az a valami Lizzy lábszárán már túljutott a térdén. *Csak egy izé... egy kis hülye izé. Szedd össze magad, Lizzy! Legalább nincs sötét.* Legjobban attól félt, hogy az az örült visszajön. Nem akart meghalni.

A többi lány képei villantak fel az elméjében. Vonaglott, mint a pók hálójába esett légy, nem vett tudomást a fehéren izzó fájdalomról, miközben próbálta kitapogatni a háta mögött, hol fonódnak össze a kötelek.

Hirtelen kísérteties nyugalom szállta meg. Élni akarása nagyobb és erősebb volt annál a szörnyetegnél, aki megkötözte őt. Az örült, akit egyszer és mindenkorra elnevezett magában Pókembernek, nyilván nem tudta, hogy Lizzy kivételesen hajlékony. Végtagjait és

ízületeit képes volt olyan elképesztően kitekerni, hogy az a nyomorult el sem tudta képzelni. Saját alvadt vérének bűzétől felfordult a gyomra. Most nem szabad elájulni! Ki kell oldoznia magát, és kijutni innen, mielőtt visszajön az az ember.

Ne gondolj a Pókemberre!

Koncentrálj!

Még egy kicsit megfeszíti a bal vállát, és akkor sikerülni fog. Számtalanszor kiakasztotta a vállát, hogy a bulikban elkápráztassa a haverjait. Az orvos azt mondta rá, hogy nem traumás eredetű ficam. Ha ezt meg tudná csinálni... ha úgy tudná igazítani a karját... és még egy kicsit balra... Koncentrálj, Lizzy! Reccs!

Egy könnyecsepp gördült le az arcán, végig a járomcsontján. *Köszönöm, Istenem!*

A válla kiakasztásából eredő lüktető fájdalom semmi nem volt a gyötrő fejfájáshoz meg a lábát perzselő kínhoz képest, ahol a férfi megütötte valami tömör, kemény tárggyal. Átfordult a padlón, hogy meglazítsa köteleit, aztán állát a mellkasára támasztotta, és a fogával cibálta a kötelet.

Ez segített. Meglazultak a kötelek. Kiszabadította a jobb kezét. Igen! A többi már gyerekjáték volt.

Átfordult, felült, és kioldozta a kötelet a bokáján. Nem volt vesztegetni való ideje, jobb kezével a melléhez húzta a balt, és visszaigazította a vállizületét. Azonnal megkönnyebbült.

Talpra kecmergett. Az adrenalin tartotta mozgásban, nem engedte elájulni. A fejéről lepottyant egy pók, a lába előtt kötött ki a padlón. A nyolclábú jószág nagy, szőrös, barna példány volt. Lizzy mezítláb volt, lábujjával félresöpörte, aztán vadul elkezdte kirázni a kócos hajába akaszkodott férgeket. Kétszer is megcsípte valami, vagy talán még többször.

Mindenütt pókok nyüzsögtek. A padlón mászkáltak, a felhalmozott dobozok körül. A lány mozdulatlanul várta, hogy elmúljon a szédülése.

Gyerünk, Lizzy! Ki innen!

Az első lépésnél majdnem összeakadt a lába, de a falnak támaszkodva sikerült visszanyerni az egyensúlyát. A sérülésekkel és a fájdalommal most nem tudott foglalkozni. Ki kellett jutnia.

Kikukucskált a redőny egyik részén. Az ablakon kívül vasrács volt. Odasántikált az ajtóhoz, és csodálkozva látta, hogy nincs bezárva.

Hallgatózott. Beszélgetést hallott. Hangokat. Egy tévét. Csendben kilépett a vastag szőnyeggel borított folyosóra. Újnak nézett ki a ház: friss festés, új szőnyeg, csupasz falak.

Egyszerre csak egy lépést! Csak csendben! Csak lassan! Tekintetét a bejárati ajtóra szegezte: egyszerű ajtó volt, kémlelőnyílással és láncsal a kilincsen. Háromszoros tempóban dobogott a szíve.

Jaj, istenem! Jaj, istenem! Legszívesebben odaszaladt volna az ajtóhoz, de nem mozoghatott gyorsan, nehogy magára vonja a figyelmet. Úgy tűnt, jó vastag a lánc az ajtón. Nehéz fémlakattal rögzítették a helyére. Lizzy nagyot nyelt, és körülnézett az előszobában. A tévében éppen kutyaeledelt reklámoztak. A nyelvét vastagnak és duzzadtnak érezte. És akkor meglátta őt.

Te jó ég!

A megszállott! A szörnyeteg! A Pókember. Ott volt.

A kanapén... ott aludt a kanapén.

Ha megpróbálná kinyitni a lakatot, és kimenni a bejárati ajtón, az felébresztené. Biztos van másik ajtaja is a háznak. Nem telt sok időbe, hogy megtalálja. Üveg tolóajtó volt a konyha és a barátságos kis étkező között. Kiszökhet, és megérheti a következő napot.

Az ajtó felé támo­ly­gott. És akkor gyereksírás ütötte meg a fü­lét... hosszú, elnyújtott, szá­nal­mas nyöszörgés.

Kislány? Kisfiú? Lizzynek fogalma sem volt. De volt még va­la­ki a házban. Beharapta az alsó ajkát. Odakint éppen felkelt a nap, bevilágította az égboltot. Erről a pontról maga előtt látta a jövőt. Kézzelfogható közelségben volt az új nap hajnala... ám ekkor fel­eszmélt.

„Aaaahhhhhggg.”

A fenébe!

Miközben visszasántikált oda, ahonnan elindult, pillantása a ka­na­pén fekvő férfira esett. Meg sem mozdult. Csukva volt a szeme. Gondosan nyírott szakálla sem rejtette el kisfiús arcát. Sötétbarna haját rövidre vág­ták bugyuta emberre valló lapátfüle körül; nem voltak benne ősz szálak. Lizzy csak a fél arcát látta, de így is sze­mébe ötlött a férfi széles pofacsontja és napbarnított arcszíne. És akkor megint meghallotta a gyereksírást. Most nem volt olyan han­gos. Miért nem tudta levenni a szemét arról a szörnyetegről? Nem nézett ki megszállottnak. Inkább üzletembernek, olyan valakinek, aki elsétálhat mellette az utcán, és akár köszönhet is neki. Teljesen „normálisnak” tűnt.

Lizzy kényszerítette magát, hogy elinduljon. Végigtámo­ly­gott a szőnyeges folyosón, továbbra sem vett tudomást a lábát gyöt­rő fájdalomról és a fejében lüktető dobolásról. Úgy általában, nem vett róla tudomást, milyen bolondságot csinál. A fenébe, mindjárt hány­ni fog.

Három ajtó. Az egyik mögött a pókok szobája van. A másik ket­­tő be van csukva. Megfogta a jobb oldali ajtó gombját, és lassan elfordította, vigyázva, nehogy zajt csapjon, és belesett. Vendégszo­ba volt. Teljesen normális vendégszoba, az ágy félig letakarva egy

patchwork takaróval. Az éjjeliszekrényen álló lámpának kézzel készített, rojtos ernyője volt, Lizzy nagymamája szokott ilyeneket horgolni. Ebben a házban semminek nem volt értelme. A borzalmak háza, frissen festve, benne kézzel varrott takarók. A harmadik ajtó felé indult, és abban a pillanatban, ahogy kinyitotta, dohos, penészes szag csapta meg az orrát.

Kezét a szája elé kapta az eléje táruló iszonyattól. Émelyítő volt a bűz: záptojás és döglött rágcásalók szaga. A kis szobát nagyrészt betöltötte az ágy. Az ágy négy oszlopa közül kettőre koponyákat tűztek... de nem olyanokat, amelyet az orvosi rendelőben lehet látni. Ezekről a koponyákról csüngött valami. *Bőr? Haj? Jaj, istenem!* Lizzy öklendezni kezdett.

Valami mozgás ragadta meg a figyelmét – onnan jött a hang. Egy gyerek volt a padlón. Tizenhárom, tizennégy éves? Karja és lába csupa csont és bőr volt, az ágy lábához kötözték. Nem lehetett megállapítani, fiú-e vagy lány, bár Lizzy a nyakában lógó ezüst nyakláncból arra következtetett, hogy lány lehet. Világosbarna haját mintha életlen késsel vágták volna rövide, egyenetlenül, furcsa szögben. Szörnyen sovány volt. Sápadt arcából kimeredtek hatalmas, kerek, barna szemei. A kislány ruhája szakadt volt, és véres.

Lizzy kézzel húzta le a köteleit, és fogával lazította meg a csomókat, alig vette észre, hogy a gyerek feléje mozdult. Lizzy arcán patkzottak a könnyek, miközben dolgozott. A kislány képtelen volt magától felállni, ezért Lizzy felnyalábolta, kiszaladt vele a szobából, végig a folyosón, közben a fogát csikorgatta, nehogy hangosan sikoltozzon kínjában.

Nem állt meg megnézni, hogy még mindig a kanapén van-e a férfi. Mindenáron ki kellett jutnia innen. Az üveg tolóajtóhoz rohant, ahol kénytelen volt letenni a kislányt, mert mindkét kezére

szüksége volt, hogy kinyissa azt. Mikor végül felvette a lányt és kilépett, elvakította a ragyogó napfény. Egy hatalmas tölgyfa ágai hajladoztak felé. A faágakon kívül nem látott mást.

Legalábbis első pillantásra nem. Egy másodperc múlva azonban meglátta a férfit.

A kerítés mellett állt.

Várt.

A karjában fekvő kislány is biztosan meglátta, mert rettentően furcsa hangok hagyták el az ajkát.

3. FEJEZET

Sacramento, Kalifornia

2010. február 12., péntek, 18:06

LIZZY A RIDGEVIEW ÁLTALÁNOS ISKOLA közösségi termének elején állt, középen, és ujjával egy, az első sorban álló fiatal lányra mutatott.

– Heather, mit kell legelőször csinálni, ha azt gondolod, hogy valaki el akar rabolni?

– Felhívni magamra a figyelmet.

– Úgy van. És erre mi lehet a megfelelő módszer, Vicki?

– Kiabálni és rugdosni.

– Helyes. – Nyolcan iratkoztak fel Lizzy mai órájára, mindannyian tizenennyolc évesnél fiatalabb lányok, de csak hatan jöttek el. Péntek estéhez képest nem is rossz. Lizzy tíz éve tanít gyerekek számára önvédelmet. Volt már ennél rosszabb is a részvétel, előfordult, hogy üres termet talált. Könnyen meg lehetett állapítani, ki figyelt oda az elmúlt órában, és ki nem.

– Te mit tennél, Nicole? Gyere ide előre, kérlek, és mutasd meg, mit csinálnál, ha valaki akaratom ellenére el akarna hurcolni!

Mindenki csendben várt, amíg Nicole megáll a terem elején.

Lizzy az állával Bob Stuckey, a helyi seriff felé bökött, akinek a lánya is jelen volt aznap este. Bob zömök testalkatú volt, körülbelül egy méter hetven magas, alig tíz centivel magasabb Lizzynél. Tíz perccel korábban lépett be a terembe. A többi szülővel együtt türelmesen várta a foglalkozás végét, hogy mindannyian hazavigyék a lányaikat.

– Mr. Stuckey, segítené nekem?

A seriff tétovázott egy kicsit, majd vállat vont, és elindult a terem közepe felé, ahol Nicole állt, karját mereven leeresztve az oldala mellé.

Lizzy intett Bob Stuckey-nak, hogy rajta, fonja csak át Nicole-t vastag, izmos karjával. Bár Stuckey seriff szemmel láthatóan és teljes joggal zavarban volt amiatt, hogy nyakon kell ragadnia a lányt, megtette, amire Lizzy kérte.

– Oké, Nicole. Mit csinálnál, ha valaki úgy megragadna téged, mint most Stuckey seriff, és azt mondaná, hogy szállj be a kocsi-jába?

Nicole nyelt egyet.

– Nem tudom. – Erőtlen próbálkozást tett, hogy kiszabadítsa magát Stuckey seriff szorításából, de nem járt sikerrel. – Ettől teljesen kikészülök – mondta Nicole. – Ilyesmire gondolni sem akarok! Fogalmam sincs, mit csináljak. – A szeme könnybe lábadt. – Engedjen el, kérem!

Lizzy felvonta a szemöldökét, így adta Bob értésére, hogy itt az ideje elengedni Nicole-t.

A seriff gyorsan leeresztette a karját.

A lánynak nyilvánvalóan szüksége van még néhány foglalkozásra, mielőtt kísérleti nyúlnak lehetne használni. Lizzy a terem hátsó

része felé mutatott, ahol egy lány ült, a lehető legtávolabb a többiek-től. Nem lehetett sokkal több tizenhat évesnél, talán tizenhét, de a füleiben díszelgő öt-öt és az orrában meg a szemöldökeiben lévő egy-egy piercing idősebbnek és keményebbnek mutatta a koránál. Rövid, tüsi fekete haja volt, és a februári csípős hideg ellenére sötétkék spagettipántos felsőt, miniszoknyát meg kopott edzőcipőt viselt, amiből hiányzott a fűző. A kulcscsontjára tetovált angyal szinte világított a fehér bőrén. *Hűha!*

– És te? – kérdezte a lánytól Lizzy. – Mit csinálnál, ha valaki lefogna?

A lány rágózott, gömböt fújta belőle, jókora buborékot, amit sikerült visszaszívnia a szájába anélkül, hogy az arcán maradt volna a ragacs. *Ez igen!*

Barna szemének hideg, számító pillantása csak leplezni akart valamit – Lizzy szerint a magányosság súlyos esete forgott fenn nála.

– Hogy hívnak? – kérdezte Lizzy.

– Hayley Hansen. – Kivette a szájából a rágógumigombócot, a pad lapjának az aljára ragasztotta, aztán felállt, és Stuckey seriff felé indult, aki nem kis aggodalommal figyelte a feléje közelítő lányt.

– Rajta! – utasította Lizzy Stuckey seriffet, amikor Hayley megállt előtte, és szembefordult az osztálynál.

Stuckey seriff átkarolta a lány nyakát, másik kezével pedig megfogta a felkarját, és lefogta.

– Oké – mondta Lizzy Hayley-nek. – A parkban sétálgatsz, ez a pasas éppen most ért utol, és fojtogat.

Hayley-t halálra untatta a dolog.

– Mit csinálnál?

– Kiharapnék egy darabot a szemétláda karjából! – Be is mutat-ta, miről beszél.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jaj! A francba! – Bob Stuckey elrántotta a karját, és hátraugrott. – Úristen! – Hosszú ujjú inge elszakadt, és átütött a vér a pamutszöveten.

Lizzy átszaladt a terem másik végébe, és felkapta az elsősegélydobozt. Átnyújtotta a műanyag dobozt Stuckey seriffnek, és elkísérte őt a mosdó irányába.

A szülők aggodalmasan morgolódtak egymás között.

Miután Lizzy ismét elfoglalta a helyét az osztály előtt, a terem egyik oldalán fel-felvihogtak a lányok. Jane Stuckey, a seriff tizenöt éves lánya szembefordult a többiekkel.

– Egyáltalán nem vicces!

– Nem bizony – helyeselt Lizzy. – Az soha nem vicces, ha valaki megsérül.

Lizzy ránézett Hayley-re, aki már visszaült a helyére a terem végében.

– Hayley, jóhiszeműen azt feltételezem, hogy nem akartad bántani Stuckey seriffet, ugyanakkor minden jelenlevőt emlékeztetni szeretnék arra – mondta Lizzy, miközben a teremben ülő minden egyes lánnyal szemkontaktust létesített –, hogy ez komoly dolog! Ezen okból kifolyólag jó példának tekintem, amit Hayley tett Stuckey seriffel. Hasonló helyzetben mindnyájan ezt tegyétek! Ki gondolja úgy, hogy Hayley el tudott volna menekülni, ha megtámadják?

Mindnyájan felemelték a kezüket.

Lizzy jóváhagyólag bólintott.

Az egyik kamasz lány anyja, aki az egész foglalkozást végigülte a terem túlsó végében, felpattant, és így szólt:

– Nem értem, hogy lehet a helyes cselekvés példájának tekinteni, ha valaki megharapja a törvény képviselőjét!